

Ο πρώτος άνθρωπος της νέας γενιάς, ο Δευκαλίωνας, έγινε βασιλιάς στην περιοχή της Φθίας, στη Θεσσαλία (κατά τον Σκαρλάτο Βυζάντιο, σε κάποιο αδιευκρίνιστο σημείο της όχθης του Σπερχειού ποταμού, εξού και η γύρω περιοχή ονομάστηκε Φθιώτιδα). Ήταν ο πρώτος που έστησε βωμό στους δώδεκα θεούς, τιμώντας τους όλους μαζί. Από αυτόν ξεκίνησε η λατρεία του «Δωδεκάθεου» ως συνόλου. Επειδή, ο αριθμός δώδεκα είναι μαγικός. Όταν ο άνθρωπος τον εφηύρε, ανακάλυψε ότι έχει τεράστιες δυνατότητες:

Δώδεκα αντικείμενα μπορεί να τα έχει ένας, μπορούν όμως να μοιραστούν και στα δύο. Κι αν βρεθεί και τρίτος, πάλι μπορούν να μοιραστούν σε ίσα μέρη. Το ίδιο κι αν μερίδιο διεκδικούν τέσσερις. Και με έξι γίνεται μοιρασιά και φυσικά με δώδεκα. Με πέντε δεν μπορεί να γίνει αλλά και τα μαγικά έχουν τα όριά τους. Είναι ο πρώτος αριθμός που μπορεί να βολέψει τόσες καταστάσεις οπότε δεν μπορεί παρά να είναι μαγικός. Με αποτέλεσμα να καθιερωθεί η «ντουζίνα» (ντουζ = δώδεκα, στα γαλλικά). Γεννήθηκε το δωδεκαδικό σύστημα που λάτρεψαν οι Αγγλοσάξονες. Πέρα από το γενικευμένο «δωδεκάμηνο» του έτους, μόλις πρόσφατα οι Εγγλέζοι απαλλάχτηκαν από τις δώδεκα πέννες που έκαναν ένα σελίνι και για λόγους εξευρωπαϊσμού προσχώρησαν κι αυτοί στο δεκαδικό σύστημα. Εξακολουθούν όμως να λένε «μια γρόσα» και να εννοούν δώδεκα δωδεκάδες και να μετρούν με πόδια που υποδιαιρούνται σε δώδεκα «δακτύλους».

Άλλωστε, ο αριθμός δώδεκα ακολουθούσε και την προηγούμενη των Ολυμπίων σειρά θεών: Δώδεκα ήταν οι Τιτάνες. Και είχε γενικότερα διαδοθεί: Δώδεκα τα παιδιά του Αιόλου. Δώδεκα οι άθλοι του Ηρακλή. Ιωνική δωδεκάπολη. Κ.λπ. Το ίδιο συνέβαινε και έξω από τα όρια της Ελλάδας: Δώδεκα οι φυλές του Ισραήλ, δώδεκα οι μαθητές του Χριστού. Δωδεκάθεο είχαν και οι Βαβυλώνιοι, Ασσύριοι, Αιγύπτιοι και πολλοί άλλοι λαοί. Ο Ηρόδοτος υποστηρίζει ότι το ελληνικό Δωδεκάθεο προήλθε από το αιγυπτιακό. Και τα δύο όμως πρέπει να έχουν κοινή ασιατική προέλευση.

Κατοικία των θεών ήταν ο Όλυμπος. Στην αρχαιότητα, υπήρχαν τουλάχιστο έξι βουνά με την ονομασία Όλυμπος. Όταν όμως οι αρχαίοι μιλούσαν για «Ολύμπιους θεούς», εννοούσαν αυτούς που ζούσαν στον θεσσαλικό Όλυμπο. Αν και άργησε να γεννηθεί, ο Ήφαιστος ήταν αυτός που είχε διαμορφώσει τους θεϊκούς χώρους: Ένα παλάτι για κάθε θεό, με πιο λαμπρό και πιο ψηλά από των άλλων το παλάτι του Δία. Στο στέκι του Δία μαζεύονταν οι θεοί. Ο Απόλλωνας τους έπαιζε λύρα, οι Μούσες τους τραγουδούσαν και η Ήβη, η κόρη των οικοδεσποτών Δία και Ήρας, τους πρόσφερε την αμβροσία μέσα σε χρυσά πιάτα.

Αργότερα, οι θεοί μετακόμισαν στους ουραμούς αλλά το επίθετο Ολύμπιοι συνέχιζε να τους ακολουθεί. Ο Οβίδιος περιγράφει τον γαλαξία ως τον δρόμο που οδηγεί στα θεϊκά παλάτια και που τα ονομάζει «ανάκτορο του ουρανού».

Η θεϊκή ιεραρχία ήταν σαφής: Με προτροπή της Γης, ο Δίας αναγνωρίστηκε βασιλιάς θεών και ανθρώπων. Μοιράστηκε τον χώρο με τα δυο αδέρφια του, τον Ποσειδώνα και τον Άδη. Στον ίδιο έλαχε η βασιλεία του Ουρανού. Στον Ποσειδώνα της Θάλασσας. Στον Άδη του Κάτω Κόσμου. Και οι τρεις είχαν την συγκυριαρχία της Γης, με δικαίωμα να κατοικούν στον Όλυμπο. Αμέσως μετά, έρχονταν οι τρεις αδελφές τους: Η Ήρα, βασίλισσα θεών και ανθρώπων ως σύζυγος του Δία, η Εστία, πρώτη από τις κόρες του Κρόνου, και η Δήμητρα. Ακολουθούσαν τα παιδιά του Δία: Ερμής, Ήφαιστος, Απόλλωνας τα αγόρια, Άρτεμη, Αθηνά και Αφροδίτη (που όμως δεν ήταν κόρη του Δία) τα κορίτσια. Σχηματιζόνταν έτσι τέσσερις τριάδες.

Η δωδεκάδα παράλασσε από τόπο σε τόπο και από εποχή σε εποχή. Υπήρχε δωδεκάθεο δίχως τον Άδη με την θέση του να παίρνει ο Διόνυσος. Και κάποιο χωρίς την Εστία με την θέση της να παίρνει ο Άρης. Στην πραγματικότητα, το δωδεκάθεο απαρτιζόταν από 14 θεούς που όμως δεν χωρούσαν στον μαγικό αριθμό δώδεκα. Έτσι, η σύνθεσή του διαμορφωνόταν ανάλογα με τις ανάγκες.

(τελευταία επεξεργασία, 31 Οκτωβρίου 2020)